

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: **a) Pankrácká společnost, z.s.**, se sídlem Hudečkova 1097/12, Praha 4, **b) Klub Za starou Prahu, z.s.**, se sídlem Mostecká 56/1, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zast. JUDr. Irenou Helmovou, advokátkou se sídlem Kořenského 1055/1, Praha 5, **za účasti:** I) Realfina a.s, se sídlem Panská 895/6, Praha 1, zast. Mgr. Markem Strádalem, advokátem se sídlem Panská 854/2, Praha 1, II) AKTIV PROTI KORUPCI, z.s., se sídlem V Honech 689, Klecany, III) Česká telekomunikační infrastruktura a. s., se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, IV) Dial Telecom, a. s., se sídlem Křížkova 36a/237, Praha 8, zast. Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1, V) Městská část Praha 1, se sídlem Vodičkova 681/18, Praha 1, VI) WELWYN COMPANY, a. s., se sídlem Václavské náměstí 837/11, Praha 1, zast. advokátem Mgr. Ladislavem Štorkem, se sídlem V Celnici 1034/6, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osob zúčastněných na řízení V) a VI) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 A 188/2017 - 139, o návrhu osoby zúčastněné na řízení VI) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 A 188/2017 - 139, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 11. 2016, č. j. UMCP1 18/3314/2016, sp. zn. S UMCP1/119916/2016/VÝS-Zi-2/parc.č. 2306/1, došlo k umístění stavby „*Revitalizace spodní části Václavského náměstí úsek Na Příkopě – Vodičkova*“ (dále jen „předmětná stavba“), na příslušných pozemcích v k. ú. Nové Město, Praha 1. Proti tomuto rozhodnutí podali mimo jiné žalobci a) a b) odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2017, sp. zn. S-MHMP 132842/2017/STR, č. j. MHMP 1314457/2017, zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Toto rozhodnutí napadli žalobci žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 A 188/2017 - 139, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud konstatoval, že podstata sporu se týká toliko postupu dotčeného orgánu Ministerstva kultury při rušení a potvrzování závazného stanoviska orgánů státní památkové péče, na základě něhož žalovaný vydal rozhodnutí

potvrzující umístění stavby. Stěžejní otázkou tak dle městského soudu bylo posouzení rozhodnutí ministra kultury ze dne 26. 6. 2017, č. j. MK 41599/2017 OLP (dále jen „rozhodnutí ministra“), kterým zrušil závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 7. 4. 2017, č. j. MK 26180/2017 OPP, sp. zn. MK-S 1240/2017 (dále jen „první závazné stanovisko ministerstva“). Ministr uvedeným rozhodnutím postupem podle § 95 odst. 2, § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu zrušil ve zkráceném přezkumném řízení první závazné stanovisko ministerstva a následně Ministerstvo kultury potvrdilo svým dalším závazným stanoviskem ze dne 11. 8. 2017, č. j. MK 51570/2017 OPP, sp. zn. MK-S 1240/2017 OPP, závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 25. 7. 2016, č. j. 1274630/2016, sp. zn. S-MHMP 129062/2016 (dále jen „závazné stanovisko dotčeného orgánu“), které z hlediska zájmů státní památkové péče vyslovilo přípustnost umístěvané stavby.

[3] Městský soud přitom přisvědčil námitce žalobců, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí došlo k zásadnímu pochybení, jež zkrátilo žalobce na právech a mohlo mít vliv na výsledné rozhodnutí žalovaného ve věci. Tímto pochybením byl dle městského soudu vadný postup při přezkumu závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku státní památkové péče, neboť v daném případě nebyly dány podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení. V dalším řízení městský soud žalovaného zavázal, aby v součinnosti s ministrem zajistil opětovný přezkum prvního závazného stanoviska ministerstva nikoli ve zkráceném přezkumném řízení, a to tak, že budou šetřena práva všech dotčených osob.

[4] Nejvyšší správní soud obdržel ve věci dne 15. 5. 2018 kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení V) [dále jen „stěžovatel a)“] a kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení VI) [dále jen „stěžovatel b)“] a dne 16. 5. 2018 kasační stížnost žalovaného [dále jen „stěžovatel c)“]. Současně s podanou kasační stížností požádal stěžovatel b) o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel b) zejména podotkl, že dne 5. 1. 2018 byla vydána tři stavební povolení týkající se revitalizace spodní části Václavského náměstí, úsek Na Příkopě - Vodičkova (sp. zn. S UMCP1/205792/2017/VÝS-Zi-2/parc. č. 2306/1, sp. zn. S UMCP1/187497/2017/VÝS-Zi-2/parc.č.2306/1 a sp. zn. S UMCP1/205795/2017/VÝS-Zi-2/parc.č.2306/1), která již nabyla právní moci. Stěžovatel b) přitom jako vlastník parcel bezprostředně sousedících s pozemkem parc. č. 2306/1 souhlasil v dobré víře v pravomocná stavební povolení s nevratným odstraněním stavebních částí autovýtahu nacházejícího se na parcele č. 2306/1 a vedoucího do podzemních garáží pod jeho pozemky, neboť odstranění autovýtahu bylo nutné pro vybudování nájezdových ramp předpokládaných ve stavebním povolení (k prokázání svých tvrzení stěžovatel předložil výše zmíněná stavební povolení ze dne 5. 1. 2018 a dále svůj souhlas s odstraněním částí autovýtahu ze dne 12. 2. 2018).

[6] V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se stěžovatel b) nyní nachází ve značné právní nejistotě, neboť od vydání rozsudku městského soudu až do rozhodnutí o kasační stížnosti není schopen zabezpečit vjezd do uvedených podzemních garáží nacházejících se v objektu v jeho vlastnictví zapsaného na LV 3562 v k. ú. Nové Město. Tyto garáže jsou přitom užívány již od roku 1994 a pro užívání budov jsou zcela nezbytné. Z uvedeného tedy stěžovatel b) dovozuje, že je mu tak rozsudkem městského soudu způsobována značná újma, která je nepochybně nepoměrně větší než újma, která by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku. Stěžovatel b) dále poznamenal, že zabezpečením vjezdu do již existujících podzemních garáží, které byly dopravně obsluhovány i v minulosti, nemůže vzniknout žádná škoda jakýmkoli jiným osobám včetně žalobců. Podáním žaloby se žalobci snažili zamezit domněle hrozícímu

pokračování

zvýšení dopravního zatížení Václavského náměstí, nemohou ovšem způsobit úplné zamezení dopravní obslužnosti podzemních garáží ve vlastnictví stěžovatele b).

[7] Žalobci ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedli, že stěžovatel b) nijak neosvědčil a neprokázal svou újmu, neboť tvrzení, že napadený rozsudek městského soudu brání ve využívání jeho podzemních garáží, je nesrozumitelné a neopírá se o žádné důkazy. Zrušení rozhodnutí o umístění stavby nájezdových ramp dle přesvědčení žalobců nemůže mít žádný vliv na existující dopravní obslužnost staveb ve vlastnictví stěžovatele b) a i pokud by skutečně odstranil autovýtah, učinil by tak jen ze svého vlastního rozhodnutí. Toto spekulativní a především nesrozumitelné vymezení údajné újmy stěžovatele b) proto dle žalobců nemůže postačovat ke splnění zákonných podmínek podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[8] Předložené důvody k přiznání odkladného účinku jsou dle žalobců vnitřně rozporné, neboť sám stěžovatel b) poukazuje na to, že k předmětné stavbě již byla vydána pravomocná stavební povolení a její realizaci by tedy *de iure* nemělo nic bránit. Žalobci dále zdůraznili, že stěžovatel b) není ani stavebníkem stavby umístěné předmětným územním rozhodnutím, ale pouze těží z privatizace veřejného prostoru v samotném historickém centru Prahy, návrh na přiznání odkladného účinku proto postrádá potřebnou naléhavost a není patrné, v čem má spočívat hrozící újma.

[9] Pozastavení účinků pravomocného soudního rozhodnutí by naopak znamenalo nejen pro žalobce, ale zejména pro širokou veřejnost nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout stěžovateli b), protože realizací umístěných nájezdových ramp pro osobní vozidla by došlo k poškození vnímání a využívání prostoru Václavského náměstí v jeho celistvosti a jedinečnosti. Tuto újmu, kterou by veřejnosti způsobilo znehodnocení prostoru prvořadého historického, kulturního, národního a symbolického významu, nemůže vyvážit zisk stání pro rezidenty jako součást soukromého komerčního projektu.

[10] Žalobci dále podotkli, že v důsledku umístění předmětné stavby má dojít k bezprecedentnímu kácení stromů na Václavském náměstí, avšak zájem současného politického vedení hlavního města Prahy a soukromého developera - stěžovatele b) na pokácení dřevin jednoznačně převyšuje konkurující veřejný zájem veřejnoprávní korporace hlavního města Prahy a jeho občanů na jejich zachování. Předmětné stromy, jejichž kácení vyžaduje právě umístění předmětné stavby, mají na místě nedocenitelný kulturně historický význam, jak potvrdil znalecký posudek Ing. Hamerníka ze dne 19. 4. 2016 zpracovaný pro účely řízení o povolení kácení.

[11] I vzhledem k tomu, že odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní, se žalobci domnívají, že stěžovatel b) neprokázal existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[12] Podrobněji se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení I), která zejména uvedla, že stěžovatel b) dostatečně konkrétně netvrdil a ani neprokázal skutečnosti rozhodné pro přiznání odkladného účinku. V předmětném návrhu stěžovatel b) pouze zcela obecně a zkratkovitě tvrdí, že mu rozsudek způsobuje právní nejistotu, kterou spatřuje v případném ohrožení výstavby nájezdové rampy do garáží svého

objektu, ovšem současně poukazuje na existenci stavebního povolení na realizaci předmětné stavby. Osoba zúčastněná na řízení I) dále podotkla, že dne 21. 5. 2018 na místě předmětné stavby nadále probíhal stavební ruch, a má proto za to, že se stěžovatel b) pouze obává hrozby případné nemožnosti realizovat předmětnou stavbu. Jak ovšem Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, pouhé tvrzení „*existence brozby nepoměrně větší újmy*“, aniž by byla řádně doložena skutečná existence újmy příslušné intenzity, není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by navíc dle osoby zúčastněné na řízení I) bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť umístění nájezdových ramp v rámci revitalizace Václavského náměstí je zásadním bodem daného řízení, a pokud by bylo umožněno realizovat stavbu nájezdových ramp bez ohledu na projednání a rozhodnutí v předmětné věci, pak by takové projednání věci soudem postrádalo právní a faktický význam pro účastníky řízení a rozhodnutí soudu by se mohlo stát pouhým akademickým výrokiem.

[13] Stěžovatel a) k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podaného stěžovatelem b) toliko uvedl, že danou otázku zcela ponechává na uvážení soudu. Obdobně se k danému návrhu vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení IV).

[14] Stěžovatel c) ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti poznamenal, že jakožto úřad pověřený výkonem státní správy nemá ze své podstaty subjektivní práva a přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele b) mu tedy žádná újma nevznikne. Stěžovatel c) dále nemá za to, že by přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[15] Osoby zúčastněné na řízení II) a III) se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřily.

[16] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Předpokladem vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu či jiných právních účinků rozsudku krajského (městského) soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.

[17] Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. obsahuje dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobě (respektive kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí znamenat pro žalobce (resp. stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nutno zdůraznit, že tyto podmínky se liší od důvodů, za nichž lze podat kasační stížnost ve věci samé (§ 103 s. ř. s.), a předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku proto není předběžné posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, publikované pod č. 1669/2008 Sb. NSS).

[18] V souvislosti s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku je třeba vzít v potaz rovněž to, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud vychází ve své konstantní judikatuře z toho, že přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

pokračování

Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

[19] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele b) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[20] Stěžovatel b) spatřuje hrozbu takové újmy ve vzniku právní nejistoty, neboť od vydání rozsudku městského soudu až do rozhodnutí o kasační stížnosti není schopen zabezpečit vjezd do uvedených podzemních garáží nacházejících se v objektu v jeho vlastnictví. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu spisu ani z vyjádření účastníků řízení či osob na řízení zúčastněných nevyplývá, že by vznik uvedené újmy stěžovateli b) bezprostředně hrozil, resp. že by byl vyvolán právními účinky rozsudku městského soudu. Ačkoliv napadený rozsudek městského soudu zrušil odvolací rozhodnutí žalovaného ve věci umístění předmětné stavby, věc byla současně vrácena žalovanému, aby pokračoval právě v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu. Územní rozhodnutí tedy prozatím nebylo zrušeno (byť pozbylo právní moci) a stěžovatel b) navíc doložil dle svého tvrzení již pravomocná stavební povolení, na jejichž základě má být právě předmětná stavba realizována, není tedy zcela zřejmé, jaká konkrétní újma stěžovateli b) napadeným rozsudkem městského soudu vznikla a čeho se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vlastně domáhá.

[21] Vrácení věci odvolacímu orgánu se totiž stěžovatele b) přímo nedotýká, přičemž i kdyby v rámci odvolacího řízení ke zrušení předmětného územního rozhodnutí skutečně následně došlo, ani taková skutečnost by dle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, v daném případě neměla mít přímý dopad na pravomocná stavební povolení. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, v případech, kdy bylo stavební povolení vydáno v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí, není následné zrušení územního rozhodnutí samo o sobě důvodem ke zrušení stavebního povolení soudem, přičemž možnou cestu k nápravě představuje až obnova stavebního řízení (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 1 As 296/2017 – 56, dostupný na www.nssoud.cz).

[22] Stěžovatel b) tedy v dané věci neprokázal existenci újmy, které by bylo možno čelit právě přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. I pokud by totiž již došlo na základě souhlasu stěžovatele b) k odstranění autovýtahu zajišťujícího dostupnost jím vlastněných podzemních garáží, není zřejmé, jakým způsobem by pozastavení účinků pravomocného rozsudku městského soudu mohlo přispět k obnovení jejich dopravní obslužnosti. Jak již bylo řečeno výše, rozsudek městského soudu svými účinky nijak nebrání vybudování nájezdových ramp předpokládaných v pravomocném stavebním povolení, a současně sám o sobě ani nezakládá nemožnost opětovného zajištění dopravní obslužnosti podzemních garáží prostřednictvím autovýtahu.

[23] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě návrhu stěžovatele b) nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

[24] Nejvyšší správní soud proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu